

Matthew Costello & Neil Richards

**Een
dodelijke les**

Matthew Costello en Neil Richards

Een dodelijke les

Vertaald door Peter de Rijk

DE FONTEIN

1. Zwemmen of verzuipen

Sophie White liep in vliegende vaart de achtertrap naar de derde verdieping van Florence House op, waarbij haar klak-kende voetstappen op de versleten stenen weerkaatsten in de kille ruimte.

Shit, shit en nog eens shit, ik kom te laat, dacht ze. Huiswerkbegeleiding mag toch nooit uitlopen op zaterdag, dit is zo oneerlijk...

Boven aan de trap trok ze de zware branddeur open die naar de slaapzalen van de zesde klas leidde en rende langs de drukke eetzaal en de keuken, waar ze een glimp opving van de gebruikelijke ontbijtende meute in het weekend.

O, kaas op toast, kon ik daar maar bij gaan zitten...

Maar zelfs als ze tijd had gehad, wist ze niet zeker of ze welkom zou zijn.

Freya en haar kliek waren daar natuurlijk ook. En sinds het nieuwe trimester was begonnen, hadden ze haar straal genegeerd.

Ze bereikte het einde van de gang, duwde hard tegen de deur van haar eigen kamer en wierp in één beweging haar laptop op haar bed.

‘Lopen, niet rennen,’ klonk een stem vanuit het andere bed.

Sophie keek opzij: haar kamergenote Hannah lag achterovergeleund tegen de kussens naar iets op haar iPad te kijken, terwijl haar hand boven de gezamenlijke koekjestrommel zweefde.

‘Lopen is alleen voor groep acht,’ zei Sophie, en ze graaide

in haar kledingkast, waarbij de kleren door de lucht vlogen. ‘Mag ik je trainingspak lenen? Dat van mij zit onder de moeder.’

‘Vreselijk,’ zei Hannah schouderophalend en kauwend op een koekje.

Sophie hoefde geen toestemming; na zes jaar samen op school was dat vanzelfsprekend.

Jouw spullen zijn de mijne, en de mijne zijn de jouwe. Leef snel, sterf samen. Vriendinnen tot het bittere einde. Geen leugens, geen geheimen.

Telkens als ze naar een volgende klas overgingen op Cherringham Hall School for Girls, hadden zij en Hannah hun band met een nieuw motto versterkt. En nu zaten ze in hun laatste jaar, volwaardige zesdeklassers, met nog maar drie trimesters te gaan voordat...

Sophie wilde daar verder niet aan denken, aan het leven na school. Ze kreeg er maagkramp van. Veel te eng.

‘Vanwaar die haast? Afspraakje?’ zei Hannah. ‘Geheime aanbidders?’

‘Hou toch op...’ zei Sophie. ‘Ik geef leiding aan de Minnows-club als vervanger voor mevrouw Braithwaite.’

‘Pech,’ zei Hannah. ‘De plicht roept.’

‘Precies.’

‘Hé, wist je trouwens dat je te laat bent?’

‘Heel grappig.’

Ze pakte haar zwemkleding, Hannahs trainingspak en sportschoenen en greep met een snelle beweging een handvol koekjes uit het blik.

‘Zeventig calorieën per stuk,’ zei Hannah.

‘Dat telt niet,’ zei Sophie, en ze liep op de deur af. ‘Dit is ontbijt.’

‘Maakt dat uit dan?’

‘Duh, ja. Nieuwste onderzoek.’

‘Wetenschap, geweldig toch.’

Sophie rende de kamer uit. ‘Lateres...’ zei ze over haar schouder.

‘Gaaf het vanmiddag nog door, naar Oxford?’ hoorde ze Hannah zeggen toen ze de hoek om schoot, de gang op.

‘Absoluut!’ riep ze terug, en ze liep alweer naar de trap.

Ze keek op haar horloge. Drie minuten – ze zou het net kunnen halen.

Te laat komen – voor wat dan ook – was een doodzonde op Cherringham Hall. Sophie kende de grondbeginselen van voor naar achter en van onder tot boven; die werden de meisjes vanaf het eerste trimester ingeprent: *Cherringham-meisjes zullen slim, onafhankelijk, vrijdenkend, creatief, zelfverzekerd, vindingrijk en tolerant zijn, en bovenal betrouwbaar.*

En de leerkrachten maakten duidelijk dat het weliswaar een tijdje kon duren voordat je al die kwaliteiten had ontwikkeld, maar dat ‘betrouwbaar zijn’ – op tijd komen – metéén als principe moest worden aangeleerd.

Ze vloog de hoofdgang van de school uit en nam een kortere route door de eetzaal.

Terwijl ze langs de antieke tafels slalomde, wierp ze een blik op de portretten van Cherringham-alumni aan de muren – ontdekkingsreizigers, dichters, politici, romanschrijvers, met de Nobelprijs gelauwerde wetenschappers, zakenvrouwen, internationale sportvrouwen.

Sophie en Hannah graptten altijd dat deze vrouwen allemaal geslaagd waren omdat ze nóóit te laat waren gekomen.

En over het algemeen, nu ze een relaxte zesdeklasser was, maakte Sophie zich er niet echt druk om dat ze een paar minuten te laat kwam. Maar vandaag was het anders.

Nog maar een paar dagen geleden, op de allereerste dag van het trimester, had mevrouw Braithwaite Sophie naar haar werkkamer geroepen en haar meegedeeld dat zij – ja, zij, Sophie White – dit jaar de huisbewaarder zou worden. Naast schoolmonitor was huisbewaarder de meest verantwoordelijke functie voor een leerling op de hele school.

Sophie was nu doodsbang om mevrouw Braithwaite teleur te stellen.

Mevrouw Braithwaite was de meest... perfecte lerares van de hele school. Iedereen was dol op haar. En zij kende op haar beurt iedereen in het huis, kende al hun problemen, al hun angsten en worstelingen.

Als mevrouw Braithwaite je aardig vond, als zij je waardeerde, kon je alles maken. De huisbewaarders die door mevrouw Braithwaite waren uitgekozen, hadden nu overal ter wereld fantastische banen. Soms zag je ze op het nieuws en werden ze geïnterviewd.

Soms hielden ze zelfs de interviews, gekleed in die ruimvallende jacks en helmen die ze in oorlogsgebieden dragen.

Sophie vloog nu door de grote voordeur naar buiten en rende op volle snelheid over het grindpad opzij van de aula. De herfstbladeren woeien in de kille wind op – ze wist dat hier geen leraren rondliepen die haar zouden vermanen omdat ze rende.

Alleen Tahir, de zoon van de conciërge, was bezig de heggen te snoeien. Ze zag dat hij opkeek toen ze voorbijrende, maar daarna ging hij gewoon verder met zijn werk.

Te laat komen zou onvergeeflijk zijn. De Minnows – de zwemclub van groep acht – was de trots van mevrouw Braithwaite. Als je gevraagd werd daar leiding aan te geven, was dat niet alleen maar een verantwoordelijkheid. Het was een voorrecht.

Voor zich zag ze de gloednieuwe sporthal, geheel uit staal en glas opgetrokken: The Prince Said Building. De luxe lobby, waar de meisjes moesten wachten, leek verlaten.

O nee, ze zijn al vertrokken, dacht ze, terwijl ze de deur opentrok en een warme tochtvlaag op haar gezicht voelde.

De lagergelegen toegang tot het zwembad bereikte je via een trap aan het eind van een glazen doorgang langs de sporthal.

Ze liep op een drafje door de gang. Achter het glas zag ze veel bekende gezichten uit alle klassen, die op de loopband renden, roeiden, op fietsen aan spinning deden... Sommige glimlachten en zwaaiden.

Ze liep de trap naar het zwembad met twee treden tegelijk af. Hier was het nog warmer. Ze rook een chloorlucht en hoorde op weg naar de kleedkamers het luide geklets van de jonge meisjes.

Was mevrouw Braithwaite er al?

Ze duwde de dubbele deuren open en het lawaai hield meteen op. Ze keek om zich heen: een twintigtal meisjes in hun voorgeschreven zwarte zwempakken staarde haar aan, plotseling doodstil.

Als standbeelden.

‘Goedemorgen, meisjes,’ zei ze.

‘Goedemorgen, juffrouw,’ antwoordden ze allemaal.

‘Is mevrouw Braithwaite hier?’

Het bleef even stil. Sophie wachtte om te zien wie de moed zou hebben om te antwoorden. Wisten ze wel dat ze helemaal geen lerares was, maar gewoon een zesdeklasser?

‘Nee, juf. Wij denken van niet,’ klonk een stem uit de groep.

Sophie haalde opgelucht adem.

Oef. Het was haar gelukt!

Ze herhaalde de woorden die ze zich nog van lang geleden kon herinneren, toen ze zelf een Minnow was geweest: ‘Ga in de rij staan, meisjes, dan gaan we naar het zwembad. Vergeet niet onderweg een handdoek uit de mand te pakken. En jullie houden je mond totdat we allemaal aan de rand van het zwembad op een rij staan – op een rij, weten jullie nog wel?’

Sophie pakte zelf ook een handdoek en ging de meisjes voor naar het zwembad. Terwijl de groep haar instructies opvolgde, nam ze de procedure door die ze zo vaak zelf had gezien: ze liep rond het zwembad om te controleren of alle reddingsattributen aanwezig waren, de paniekknoppen verlicht waren, de drijvers in het water lagen en de waterpompen werkten.

Ze keek nog eenmaal rond. Hoewel het zwembad op de kelderverdieping lag, was de verlichting helder en warm. Het wateroppervlak was rimpelloos. De temperatuur in de ruimte

was prima. Als mevrouw Braithwaite arriveerde, zou de hele klas gehoorzaam en strak op een rij staan.

Ondanks de haast zou deze ochtend zonder problemen verlopen.

Tien minuten voor het einde van de les kon Sophie zich eindelijk ontspannen. De ochtend was helemaal niet zo verlopen als ze had verwacht.

Vlak nadat ze de meisjes bij het zwembad had opgesteld, was er bericht uit de lerarenkamer gekomen dat mevrouw Braithwaite ‘verhinderd’ was en of Sophie de les alsjeblift zelf kon geven.

En dat had ze dus gedaan. Dat werd nu eenmaal van een ‘Cherringham Hall-meisje’ verwacht, wist ze. *Overeind krabbelen en weer doorgaan – en je aanpassen*. Hoe vaak had ze dat de afgelopen jaren niet gehoord?

En uiteindelijk was ze het leuk gaan vinden. Ze had de nieuwe meisjes leren kennen en die vertrouwden haar, althans dat hoopte ze. Ze werkte aan de techniek, aan het zelfvertrouwen en de ademhaling. Ze had ze onder druk gezet, maar niet afgeknepen. Ze had ze hard zien zwemmen en had er notitie van gemaakt welke meisjes talent leken te hebben.

Mevrouw Braithwaite zou precies hetzelfde gedaan hebben, dacht ze. En nu ze hoog op de trap van de badmeester zat, gaf ze hun de kans zich uit te leven en met de opblaasmatrassen te dollen. Ze overzag het zwembad en keek of alle meisjes veilig waren tussen de felgekleurde drijvers en attributen. Ze keek toe terwijl ze vrolijk rondspetterden en plezier maakten.

Sophie keek op haar horloge. Ze had de meisje nog vijf minuten gegeven: als iedereen zich zonder al te veel gedoe had omgekleed, kon ze nog de trein van één uur ’s middags halen en met Hannah naar Oxford gaan. Heerlijk shoppen!

Geweldig!

Plotseling viel al het licht uit.

Het hele zwembad was opeens in duisternis gehuld.

E-book februari 2024

Dit is het dertiende deel in de Cherringham-serie

Oorspronkelijke titel *A Lesson in Murder*

Oorspronkelijke Bastei Entertainment, een imprint van Bastei Lübbe AG

Copyright © 2014/2017 Bastei Lübbe AG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Peter de Rijk

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 7299 1

ISBN luisterboek 978 90 261 7300 4

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.